

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců Mgr. Ladislava Vaško a Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse ve věci

žalobkyně: D. T., narozena „X“,
bytem „X“,
zastoupena Mgr. M. O., obecnou zmocněnkyní,
bytem „X“,
adresa pro doručování: „X“,

proti

žalované: Generální ředitelka Generálního finančního ředitelství,
sídlem Lazarská 15/7, 117 22 Praha 1,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 21. 1. 2019, č. j. 2243/19/7400-40186-050821,

takto:

- I. Rozhodnutí generální ředitelky Generálního finančního ředitelství ze dne 21. 1. 2019, č. j. 2243/19/7400-40186-050821, a rozhodnutí ředitele Finančního úřadu pro Ústecký kraj ze dne 5. 11. 2018, č. j. 77522/18/7425-20290-505839, **se pro vadu řízení zrušují** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 3 000 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím své obecné zmocněnkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalované generální ředitelky Generálního finančního ředitelství ze dne 21. 1. 2019, č. j. 2243/19/7400-40186-050821, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a bylo potvrzeno rozhodnutí ředitele Finančního úřadu pro Ústecký kraj (dále jen „ředitel finančního úřadu“) ze dne 5. 11. 2018, č. j. 77522/18/7425-20290-505839. Tímto rozhodnutím ředitel finančního úřadu vyslovil, že služební poměr žalobkyně podle § 72 odst. 1 písm. c) ve spojení s § 72 odst. 4 zákona č. 234/2014 Sb., o státní službě, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o státní službě“) končí uplynutím šedesáti dnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí, neboť žalobkyně přestala splňovat předpoklad zdravotní způsobilosti potřebné k výkonu služby podle § 25 odst. 1 písm. f) ve spojení s § 34 odst. 1 zákona o státní službě a tento předpoklad by nesplňovala na žádném služebním místě. Žalobkyně se v žalobě současně domáhala toho, aby soud uložil žalované povinnost nahradit žalobkyni náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobkyně namítala nezákonnost napadeného rozhodnutí, kterou spatřovala ve skutečnosti, že rozhodnutí obou služebních orgánů byla vydána na základě nesprávně zjištěného skutkového stavu a po nesprávném právním posouzení věci. Domnívala se, že ředitel finančního úřadu zcela účelově a diskriminačně vyslovil nemožnost jejího zařazení mimo výkon služby z organizačních důvodů podle § 61 odst. 2 písm. a) zákona o státní službě. Podle žalobkyně se žalovaná nevypořádala s její námitkou, že institut postavení mimo výkon služby z organizačních důvodů je upraven v § 62 zákona o státní službě, nikoli v § 61 odst. 2 písm. a) téhož zákona, jak tvrdil ředitel finančního úřadu. Zdůraznila, že pokud ji nebylo možno přeradit na jiné služební místo, měl ředitel finančního úřadu postupovat podle § 62 odst. 1 zákona o státní službě, když organizační důvody leží na straně služebního orgánu, nikoli na straně zaměstnance. Ani s touto námitkou se žalovaná podle žalobkyně nijak nepořádala, pouze doplnila argumentaci ředitele finančního úřadu o závěr č. 16 ze zasedání poradního sboru náměstka ministra vnitra pro státní službu k zákonu o státní službě konaného dne 8. 9. 2017 ke skončení služebního poměru (dále jen „závěr č. 16“). Žalobkyně konstatovala nezákonnost a neaplikovatelnost závěru č. 16, který je podle ní v rozporu s Metodickým pokynem náměstka ministra vnitra pro státní službu č. 1/2016 ze dne 7. 3. 2016, jímž se stanoví podrobnosti ke změnám služebního poměru, (dále jen „metodický pokyn“). Trvala na tom, že měla být převedena na jinou pozici, anebo měla být zařazena mimo výkon služby, nejdéle na šest měsíců, jak je uvedeno v příloze č. 9 k metodickému pokynu. Podotkla, že služebním orgánům nepřísluší posouzení dlouhodobé zdravotní nezpůsobilosti státního zaměstnance konat dosavadní službu, a zdůraznila, že důvod pro převedení musí jednoznačně vyplývat z lékařského posudku nebo z rozhodnutí orgánu státní zdravotní správy. Dodala, že zdravotní stav uvedený v lékařském posudku musí odpovídat definici dlouhodobého pozbytí způsobilosti vykonávat dosavadní službu ve smyslu § 61 odst. 3 zákona o státní službě, tj. zdravotní stav, který omezuje tělesné, smyslové nebo duševní schopnosti zaměstnance významné pro jeho schopnost vykonávat službu, pokud trvá déle než rok nebo podle poznatků lékařské vědy lze předpokládat, že bude trvat déle než rok.
3. Podle žalobkyně se žalovaná dostatečně nevypořádala s její námitkou nesprávného hodnocení listinného důkazu označeného jako doplnění lékařského posudku ze dne 24. 9. 2018. Žalobkyně nesouhlasila s názorem, že zákon neumožňuje doplnění posudku, a Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

poznamenala, že z tohoto listinného důkazu vyplývá, že její zdravotní stav trvá déle než rok a lze předpokládat, že bude trvat i nadále. K tomu odkázala na komentář k zákonu o státní službě. Měla za to, že splňovala podmínku § 61 odst. 3 tohoto zákona, a proto ředitel finančního úřadu nepostupoval správně, když místo převedení na jinou práci, potažmo zařazení mimo výkon služby, přistoupil rovnou k jejímu propuštění. Podle žalobkyně měl služební orgán zahájit řízení o ukončení služebního poměru podle § 72 odst. 1 písm. d) zákona o státní službě až po uplynutí doby, po kterou měla být zařazena mimo výkon služby podle § 62 zákona o státní službě. Žalobkyně dále upozornila na nesprávný právní výklad žalované k možnosti aplikace soudních rozhodnutí, na které žalobkyně odkazovala v odvolání. Trvala na tom, že jediným možným vodítkem je právě dosavadní judikatura týkající se služebních poměrů příslušníků bezpečnostních sborů.

Vyjádření žalované k žalobě

4. Žalovaná ve svém vyjádření konstatovala, že se vypořádala se všemi odvolacími námitkami, poukázala na příslušné pasáže napadeného rozhodnutí a na svých závěrech setrvala. Uvedla, že v postupu ředitele finančního úřadu neshledala žádné prvky diskriminace a účelového využití zákona o státní službě. Ředitel finančního úřadu ve svém rozhodnutí podle žalované správně odkázal na příslušná ustanovení zákona o státní službě. Dodala, že ani případné nesprávné označení ustanovení, na které ředitel finančního úřadu odkazoval, by nemělo vliv na zákonnost jeho rozhodnutí a správnost napadeného rozhodnutí. Absence detailní odpovědi na odvolací námitku žalobkyně, že ředitel finančního úřadu obešel zákonný postup podle § 62 odst. 1 písm. a) zákona o státní službě, podle žalované nezpůsobuje nezákonnost či nepřezkoumatelnost. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 Afs 70/2008 žalovaná podotkla, že z celého smyslu napadeného rozhodnutí je zřejmé, jak s jednotlivými odvolacími námitkami naložila.
5. K závěru č. 16 žalovaná uvedla, že se jedná o dokument, který slouží ke sjednocení praxe, nikoli o pramen práva. Trvala na tom, že pokud nebylo možno žalobkyni zařadit mimo výkon služby z organizačních důvodů, postupoval ředitel finančního úřadu v souladu s právními předpisy a metodickým pokynem. Žalovaná se ostře ohradila proti názoru žalobkyně, že v komentáři k zákonu o státní službě je vyjádřena přímá povinnost služebnímu orgánu k převedení státního zaměstnance na jiné služební místo v případě dlouhodobého pozbytí zdravotní způsobilosti k výkonu služby. Žalobkyně podle žalované pozbyla zdravotní způsobilost k výkonu služby s nejmenšími ergonomickými nároky na zdravotní stav, a proto by zdravotní způsobilost nesplňovala na žádném služebním místě. Doplnila, že podle lékařského posudku bude zdravotní stav žalobkyně trvat i nadále. K tomu odkázala na § 43 odst. 4 zákona č. 373/2011 Sb., o specifických zdravotních službách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o specifických zdravotních službách“). Dodala, že obsah doplnění lékařského posudku nemohl ovlivnit rozhodnutí ředitele finančního úřadu. Žalobkyní zmiňovaná judikatura není podle žalované na předmětný případ aplikovatelná. Žalovaná naopak odkázala na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci sp. zn. 59 A 111/2017 a rozsudek Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci sp. zn. 65 Ad 19/2017, podle nichž pozbyde-li zaměstnanec zdravotní způsobilost k výkonu služby v kategorii I. rizikovitosti práce, neexistuje pro něj vhodné volné služební místo a jeho zařazení mimo výkon služby z organizačních důvodů podle § 62 odst. 1 zákona o státní službě postrádá smysl. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby pro nedůvodnost.

Replika žalobkyně k vyjádření žalované

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

6. Žalobkyně v replice ze dne 27. 6. 2019 shrnula, že mezi ní a žalovanou zůstala spornou otázka, podle kterého ustanovení zákona o státní službě mělo dojít k ukončení jejího služebního poměru. Žalobkyně se domnívala, že místo § 72 odst. 1 písm. c) zákona o státní službě mělo dojít k ukončení jejího služebního poměru podle § 72 odst. 1 písm. d) téhož zákona. Trvala na tom, že pokud pozbyla zdravotní způsobilost podle § 61 odst. 3 zákona o státní službě, měl být dodržen zákonný postup v podobě převedení na jiné vhodné a volné služební místo podle § 61 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 61 odst. 2 písm. a) zákona o státní službě s případným dalším postupem podle § 62 a § 72 odst. 1 písm. d) téhož zákona. Žalovaná měla podle žalobkyně povinnost v napadeném rozhodnutí posoudit v dané době soulad metodického pokynu a závěru č. 16 se zákonem o státní službě, což však učinila až ve vyjádření k žalobě. K odkazu žalované na rozsudky krajských soudů žalobkyně uvedla, že jeden z nich byl vydán až po vydání napadeného rozhodnutí a jde o rozhodnutí soudů nižšího stupně, která nelze považovat za judikát vedoucí ke sjednocovací konstantní praxi soudů rozhodujících ve správním soudnictví.

Posouzení věci soudem

7. Napadené rozhodnutí žalované soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
8. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Nepřisvědčil však všem žalobním bodům.
9. Nejprve se soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí, kterou žalobkyně spatřovala v tom, že se žalovaná nevypořádala s její námitkou, že institut postavení mimo výkon služby z organizačních důvodů je upraven v § 62 zákona o státní službě, nikoli v § 61 odst. 2 písm. a) téhož zákona, jak tvrdil ředitel finančního úřadu, s námitkou, že pokud ji nebylo možno přeradit na jiné služební místo, měl ředitel finančního úřadu postupovat podle § 62 odst. 1 o státní službě, když organizační důvody leží na straně služebního orgánu, nikoli na straně zaměstnance, a s námitkou nesprávného hodnocení listinného důkazu označeného jako doplnění lékařského posudku ze dne 24. 9. 2018. Tvrzenou nepřezkoumatelnost však soud neshledal. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu platí, že „[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109, všechny dostupné na www.nssoud.cz). V této souvislosti soud dodává, že po odvolacím orgánu nelze požadovat, aby se vyslovil ke každé větě uvedené v odvolání; plně postačí, pokud z jeho rozhodnutí bude zřejmé, na základě jakých skutečností rozhodoval a jakými úvahami se řídil (blíže srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2008, č. j. 8 As 13/2007-100, dostupný na www.nssoud.cz). Těmto požadavkům na odůvodnění rozhodnutí žalovaná v projednávané věci podle názoru zdejšího soudu dostála.

10. Žalovaná v odůvodnění svého rozhodnutí citovala § 62 odst. 1 zákona o státní službě upravující zařazení mimo výkon služby, čímž přisvědčila námitce žalobkyně, že předmětný institut je upraven právě v tomto ustanovení. Podrobnější reakce na odvolací námitku upozorňující na chybný odkaz ředitele finančního úřadu na zákonné ustanovení upravující zařazení mimo výkon služby nebyla podle názoru soudu nezbytná. Podstatné bylo především to, že žalovaná na straně 5 napadeného rozhodnutí vysvětlila, proč podle jejího názoru nebylo namíste žalobkyni zařadit mimo výkon služby z organizačních důvodů. Tím žalovaná jednoznačně reagovala na námitku, že měl ředitel finančního úřadu postupovat podle § 62 odst. 1 zákona o státní službě. V tomto ohledu pokládá soud odůvodnění napadeného rozhodnutí za naprosto dostačující. Doplnění lékařského posudku ze dne 24. 9. 2018 žalovaná hodnotila na stranách 5 a 6 svého rozhodnutí, kde uvedla, že z tohoto dokumentu vyplývá stejný závěr jako z původního posudku, tj. že žalobkyně pozbyla dlouhodobou zdravotní způsobilost k výkonu služby. Tento závěr implicitně zahrnuje i vypořádání odvolací námítky upozorňující na nesprávné hodnocení doplnění lékařského posudku, neboť žalovaná se zjevně plně ztotožnila s postojem i postupem ředitele finančního úřadu. Soud proto uzavírá, že napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné. Žalobkyně spíše než s rozsahem odůvodnění rozhodnutí žalované nesouhlasí s jednotlivými jejími závěry a procesními kroky, což však již není otázkou přezkoumatelnosti rozhodnutí, nýbrž otázkou jeho zákonnosti, která bude posuzována v další části tohoto rozsudku.
11. Dále se soud zabýval námitkami upozorňujícími na nesprávně zjištěný skutkový stav. Soud připomíná, že žalobkyně byla ze služebního poměru propuštěna podle § 72 odst. 1 písm. c) zákona o státní službě, neboť přestala splňovat předpoklad zdravotní způsobilosti potřebné k výkonu služby podle § 25 odst. 1 písm. f) ve spojení s § 34 odst. 1 zákona o státní službě a tento předpoklad by nesplňovala na žádném služebním místě. Z hlediska skutkového je proto pro projednávanou věc naprosto zásadní otázka posouzení zdravotního stavu žalobkyně, neboť od zjištěného zdravotního stavu se následně odvíjí jak možnost převedení na jiné služební místo podle § 61 odst. 2 písm. a) zákona o státní službě, včetně případného zařazení mimo výkon služby z organizačních důvodů podle § 62 odst. 1 téhož zákona, tak závěr o naplnění podmínek pro vydání rozhodnutí o skončení služebního poměru podle § 72 odst. 1 písm. c) zákona o státní službě.
12. Posouzení zdravotního stavu je otázkou odbornou, o níž si soud, ani služební orgán nemůže učinit samostatný úsudek. Zdravotní způsobilost státního zaměstnance posuzuje poskytovatel pracovně-lékařských služeb podle zákona o specifických zdravotních službách. Předmětem posudkové činnosti je posouzení zdravotního stavu státního zaměstnance a některých důsledků z něj vyplývajících pro služební poměr tohoto zaměstnance. Posudek je podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu „... odborným závěrem, o němž si služební orgán (ani soud) nemůže pro nedostatek vlastních odborných znalostí a zkušeností učinit úsudek sám, nicméně i takový závěr soud hodnotí jako každý jiný důkaz podle zásad upravených v § 77 odst. 2 s. ř. s. Musí být především odůvodněn Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

v rozsahu a kvalitě obdobné jako u znaleckých posudků, musí splňovat požadavek úplnosti a přesvědčivosti a vypořádat se všemi rozhodujícími skutečnostmi, včetně skutečností uváděných vyšetřovaným příslušníkem bezpečnostního sboru“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2013, č. j. 6 Ads 19/2013-35, publ. pod č. 2916/2013 Sb. NSS, dostupný na www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud sice uvedený právní názor vyslovil ve vztahu k řízení o propuštění příslušníků bezpečnostních sborů podle zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o služebním poměru“), nicméně stejná pravidla musí platit i v případě skončení služebního poměru z důvodu pozbytí zdravotní způsobilosti podle zákona o státní službě, neboť i zde představuje lékařský posudek stěžejní podklad pro rozhodnutí, který mohou služební orgány a soudy z důvodu nedostatku vlastních odborných znalostí hodnotit toliko z hlediska jeho úplnosti a přesvědčivosti. Lékařský posudek tedy musí být zdůvodněn tak, aby byl přesvědčivý pro služební orgán i pro soud, neboť nemají příslušné odborné lékařské znalosti, a zároveň musí být přesvědčivý i pro samotného účastníka řízení.

13. Pokud by soud nemohl hodnotit úplnost a přesvědčivost lékařského posudku, stal by se soudní přezkum rozhodnutí o skončení služebního poměru z důvodu pozbytí zdravotní způsobilosti toliko formálním, což není v demokratickém právním státě přípustné. V již citovaném rozsudku č. j. 6 Ads 19/2013-35 Nejvyšší správní soud označil za nepřipustné, aby k propuštění došlo bez bližšího odůvodnění pouze s odkazem na posudek lékaře, který nebyl nijak odůvodněn. Docházelo by tak k absurdní situaci, kdy ani propuštěný příslušník bezpečnostního sboru, ani příslušný funkcionář nevěděli, z jakých konkrétních důvodů je příslušník k výkonu služby nezpůsobilý, což by navíc prakticky znemožňovalo věcný přezkum takových rozhodnutí ze strany soudu.
14. Zdejší soud dále připomíná, že podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 8. 2016, č. j. 4 As 150/2016-28, dostupného na www.nssoud.cz, lze učinit závěr o naplnění důvodu pro propuštění příslušníka ze služebního poměru podle § 42 odst. 1 písm. h) zákona o služebním poměru pouze za situace, kdy je v lékařském posudku stanovena klasifikační známka "D" a učiněn závěr o dlouhodobém pozbytí zdravotní způsobilosti příslušníka k výkonu služby, jemuž předcházela úvaha o nemožnosti zastávat jiné služební místo z důvodu jeho nepříznivého zdravotního stavu. I tento závěr vyslovil Nejvyšší správní soud ve vztahu k zákonu o služebním poměru, nicméně podle názoru zdejšího soudu je zcela namístě jej vztáhnout i na rozhodnutí o skončení služebního poměru z důvodu pozbytí zdravotní způsobilosti podle zákona o státní službě. Z § 61 odst. 2 písm. a) zákona o státní službě totiž vyplývá povinnost služebního orgánu převést státního zaměstnance na jiné služební místo, přičemž tato povinnost má logicky přednost před skončením služebního poměru z důvodu pozbytí zdravotní způsobilosti. Za situace, kdy služební orgán nemá vlastní odborné medicínské znalosti, musí být odborné posouzení toho, zda může být státní zaměstnanec převeden na jiné služební místo, či nikoli, součástí lékařského posudku jakožto podkladu pro rozhodnutí služebního orgánu.
15. Soud proto shrnuje, že nezbytným podkladem pro rozhodnutí o skončení služebního poměru podle § 72 odst. 1 písm. c) zákona o státní službě z důvodu pozbytí zdravotní způsobilosti potřebné k výkonu služby ve smyslu § 34 odst. 1 ve spojení s § 25 odst. 1 písm. f) zákona o státní službě je úplný a přesvědčivý lékařský posudek, ze kterého současně musí vyplývat, že státního zaměstnance nelze převést na jiné služební místo podle § 61 odst. 2 písm. a) zákona o státní službě. Služební orgán by měl dbát na to, aby lékařský posudek použitý v řízení ve věcech služebního poměru byl vypracován řádně a náležitě. Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

odůvodněn. Pokud lékařský posudek tyto požadavky nesplňuje, je služební orgán oprávněn (i povinen) vyžádat si jeho doplnění. K tomu zdejší soud opět poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Ads 19/2013-35, podle něhož služební orgány nemohou být pouze pasivním vykonavatelem závěrů lékařského posudku bez jakékoli vlastní odpovědnosti.

16. V projednávané věci byl podkladem pro rozhodnutí lékařský posudek o zdravotní způsobilosti k výkonu služby, resp. práce, na základě mimořádné prohlídky, který dne 12. 9. 2018 vystavil lékař ze společnosti MUDr. V., s. r. o. V tomto posudku je uvedeno, že žalobkyně pozbyla dlouhodobě zdravotní způsobilost k výkonu služby, resp. práce, s tím, že příčinou je obecné onemocnění. Žádné bližší údaje ani jakékoli odůvodnění daného závěru lékařský posudek neobsahuje. V doplnění tohoto posudku ze dne 24. 9. 2018 se uvádí: *„Jmenovaná pozbyla ze zdravotních důvodů dlouhodobě způsobilosti: k výkonu služebního místa. Tento zdravotní stav trvá déle jak rok a lze předpokládat, že bude trvat i nadále.“* Ze samotného lékařského posudku ani z jeho dodatku tak nebylo možno zjistit zdravotní stav žalobkyně a ověřit, jaké zdravotní komplikace jí brání ve výkonu služby na jejím dosavadním služebním místě, natožpak zda brání také případnému přeložení na jiné služební místo podle § 61 odst. 2 písm. a) zákona o státní službě.
17. Jak správně upozornila žalobkyně v žalobě, služebním orgánům nepřísluší posouzení dlouhodobé zdravotní nezpůsobilosti státního zaměstnance konat dosavadní službu, přičemž důvod pro převedení na jiné služební místo musí jednoznačně vyplývat z lékařského posudku a zdravotní stav v něm uvedený musí odpovídat definici dlouhodobého pozbytí způsobilosti vykonávat dosavadní službu ve smyslu § 61 odst. 3 zákona o státní službě. Tyto požadavky však v projednávané věci nemohly být splněny, neboť lékařský posudek zdravotní stav žalobkyně nijak blíže nepopsal, tudíž ani nelze ověřit, zda byla naplněna definice obsažená v § 61 odst. 3 zákona o státní službě a zda nebyl dán důvod k převedení na jiné služební místo, resp. k zařazení mimo výkon služby z organizačních důvodů podle § 62 odst. 1 téhož zákona.
18. Soud proto dospěl k závěru, že lékařský posudek ze dne 12. 9. 2018 ani ve spojení s jeho doplněním ze dne 24. 9. 2018 není úplný ani přesvědčivý a nepředstavuje dostatečný podklad pro závěr, že žalobkyně přestala splňovat předpoklad zdravotní způsobilosti potřebné k výkonu služby podle § 25 odst. 1 písm. f) ve spojení s § 34 odst. 1 zákona o státní službě a tento předpoklad by nesplňovala na žádném služebním místě. Soud tedy uzavírá, že skutkový stav, který vzala žalovaná za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve správním spisu, což představuje vadu řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.
19. S ohledem na shora uvedené soud shledal žalobu důvodnou a podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. napadené rozhodnutí žalované pro vadu řízení zrušil. Toto ustanovení umožnilo soudu rozhodnout bez jednání, ačkoli žalovaná jednání požadovala. Vzhledem k tomu, že vytýkaným nedostatkem v podobě nedostatečné opory rozhodnutí v obsahu správního spisu bylo stíženo i rozhodnutí ředitele finančního úřadu, soud v souladu s § 78 odst. 3 s. ř. s. v zájmu zachování dvojinstančnosti a možnosti obrany v režimu správního řízení zrušil také toto rozhodnutí. Soud současně podle § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl, že se věc vrací žalované k dalšímu řízení, v němž bude žalovaná podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázána právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku.
20. Ostatními žalobními námitkami se soud nezabýval, neboť jejich posouzení je za dané procesní situace předčasné a soudu nepřísluší předjímat závěry, ke kterým služební orgány dospějí po odstranění vytčené vady.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

21. Vzhledem k tomu, že žalobkyně měla ve věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalované povinnost zaplatit žalobkyni do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení v částce 3 000 Kč odpovídající zaplacenému soudnímu poplatku za žalobu. K požadavku žalobkyně na přiznání paušální náhrady nákladů řízení ve smyslu § 2 odst. 3 vyhlášky č. 254/2015 Sb., o stanovení výše paušální náhrady pro účely rozhodování o náhradě nákladů řízení v případech podle § 151 odst. 3 občanského soudního řádu a podle § 89a exekučního řádu, ve výši 600 Kč za písemná podání ve věci samé soud s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 As 135/2015-79, uvádí, že použití § 151 odst. 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění účinném od 1. 7. 2015) na řízení podle soudního řádu správního je vyloučeno. Stejně tak nejsou na toto řízení přenositelné důvody nálezu pléna Ústavního soudu ze dne 7. 10. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 39/13, publikovaného pod č. 275/2014 Sb. Soud proto tomuto požadavku žalobkyně nevyhověl.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 20. července 2020

Mgr. Václav Trajer, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.